

עפ"ת 50477/12/23 - מוניר זקוט, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 50477-12-23 זקוט נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 224258/2019

לפני כבוד השופט מאزن דוד
המעורער
מוניר זקוט,
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
ב"כ המערער: עו"ד אור תמיר ועו"ד בן עמר
ב"כ המשיבה: עו"ד אופיר כהן מפרקליות מחוז חיפה פלילי

פסק דין

מבוא:

1. בפני ערעור על פסק דין של בית משפט השלום לטעבורה בעכו (להלן: "בימ"ש קמא"), שניתן ע"י כב' השופט אסתר טפיה גרדז, בתיק פל"א 19-05-11002.

הכרעת הדין ניתנה ביום 29.5.2022 וגזר הדין ניתן ביום 20.9.2023.

2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין וכן גזר הדין.

ההילך בימי"ש קמא:

3. המערער הובא לדין בימי"ש קמא בגין העבירות הבאות:

נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפకודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); רישוי נהיגה שפקע למללה משנה, לי סעיף 10א לפוקודה; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפוקודת ביטוח רכב מניעי [נוסח חדש], תש"ל - 1970; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיפים 62(2) ו- 38(2); העקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, לפי תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"); עקיפה בדרך לא פנوية תוך חציית קו לבן רצוף, לפי תקנה 47(ד) לתקנות; התנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות; ואי ציות להוראות שוטרים, לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות.

עמוד 1

4. בכתב האישום נטען, כי ביום 24.5.19 בסמוך לשעה 18:00 נהג המערער ברכב טרקטורון (להלן: "הרכב") ונסע בכביש 781 מכיוון שפרעם לכיוון כפר אעבלין צלצלו ישבה נסעת נוספת. השוטרים כרזו לumarur לעצור את רכבו אך הוא לא צית להוראותיהם והחל להימלט בנסעה לכיוון אעבלין תוך שהוא נוהג בקלות ראש וברשלנות, מסkn את משתמשי הדרך, עוקף רכבים תוך חציית קו הפרדה רצוף, תוך שהוא מסkn את הרכבים שחולפים בנתיב מולו ומבצע עקיפה בדרך לא פנוייה. הגיעו לכינסה הראשית לכפר אעבלין ביצע המערער פניה פרסה ונכנס עם רכבו לדרכ עפר. בהמשך, השוטרים דלקו אחוריו בדרך העפר, כרזו לו לעצור את רכבו וסימנו לו באורות כחולים אך הוא לא צית להוראות והחל להימלט מהם תוך שהוא נוהג בקלות ראש וברשלנות, כך שבסיומו של יום הוא התנגש בחזית הנידית המשטרתית. כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו נזקים לכל הרכב.
5. עוד נטען כי לאחר התאונה, הנוסעת הנוספת, נפלה מרכבו של המערער, ואולם האחרון המשיך להימלט מהשוטרים, עד שנעצר על ידם.
6. בנוסף נטען כי באותו נסיבות נהג המערער ברכב, על אף שהוא לו, בנסיבותיו, שהוא פסול לנήגתו שהותלה עליו במסגרת פל"א 2510-03-17, מיום 31.1.18, למשך 24 חודשים (להלן: "תיק המקור"). המערער הפקד רישיונו ביום 29.4.18. עוד נטען כי המערער נהג כשרישון ניגתו אינו בתוקף, מיום 15.11.17, ולא תעוזת ביטוח תקפה.
7. הסגנון כפר בשם המערער בסעיף האישום, לרבות בעניין הפשילה, אך הודה שאירוע תאונה בין הרכב לנידית המשטרה.
8. המחלוקת בין הצדדים נסבה סביר השאלת: האם במועד האירוע היה המערער פסול לנήגתו אם לאו. המשיבה, טענה כי המערער נהג באירוע, כשהוא פסול לנήגתו, בתקיק המקור לתקופה של 24 חודשים, בגין פסילתתו עד תום ההליכים, בת 6 חודשים, וכן הפקדת תצהיר חלף רישיון, מיום 29.4.18, ושלמנות הפשילה מיום זה, ועל כן במועד האירוע היה הנאשם פסול. מנגד טען המערער שלא נהג באירוע נשוא כתוב האישום, בזמן פסילה ונשען על מזכרו של השוטר ניר سورסקי, ממנו, לשיטתו, עולה שהשוטר נטל את רישיונו ביום 7.3.17, ועל כן, לטעنته, יש למן הפשילה ממועד זה ומכך שמדובר לא היה פסול במועד האירוע.
9. ביום"ש קמא שמע את ראיות הצדדים, לאחר שסקר את העדויות, עיין בהליכים שהתנהלו בתקיק המקור לפסילה ובחן את טענות הצדדים, החליט להרשע את המערער בעבירה של נהגה בזמן פסילה. אשר לעבירות האחרות שייחסו למערער בכתב האישום, קבוע ביום"ש קמא כי עדותם של השוטרים הייתה מהימנה ועקבית ונתן בעדותם אמון מלא. עוד קבוע כי המערער, בחר שלא להיעיד ושראות בכר חיזוק לראיות המשיבה וכי גרטתו של המערער לא נתמכה בכל ראייה שהיא והוא אף לא הביא את אשתו, שהיהתה עמו, אף לדבריו, באירוע.

.10 אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, ביום"ש קמא קבוע כי במועד האירוע, המערער היה פסול נהיגה. ביום"ש קמא ציין כי המערער נפסל, ביום מתן גזר הדין, 18.1.31, לתקופה של 24 חודשים, בגין תקופת פסילתו עד תום ההליכים בת 6 חודשים וכי נוכחות הפקדת רישויונו ביום 17.3.7, לא הייתה צורך בהפקדת תצהיר חלף רישוון, וכן הסכמת הצדדים בתיק הבפ"ת, פסילת המערער עד תום ההליכים, לתקופה של 6 חודשים, מיום 17.3.9, הסתיימה עד טרם מתן גזר הדין וכן יתר תקופת הפסילה שנותרה החלה להימנות ממועד פסק הדין, קרי, 18.1.31.

.11 על יסוד הקביעות העובדתיות הרשייע ביום"ש קמא את המערער בעבירות המוחסוט לו בכתב האישום וגזר עליון:

הארכת המאסר המותנה, בן שנה, שהוטל על המערער בתיק שמספרו 17-03-2510, מיום 18.1.31, לשנתיים נוספת; פסילה בפועל לתקופה בת 10 שנים; הפעלת הפסילה המותנית, בת 5 חודשים, שהוטלה על המערער בתיק שמספרו 17-03-2510, מיום 18.1.31, **באופן חופף**; פסילה על תנאי לתקופה בת 12 חודשים; כניסה בסך 2,500 ₪; הפעלת התחביבות בסך 5,000 ₪, שהושתה על המערער בתיק שמספרו 17-03-2510, מיום 18.1.31; חתימה על התחביבות כספית בסך 5,000 ₪; צו מב奸 לתקופה של שנה וחצי במסגרת ישולב המערער בקבוצה טיפולית יעודית בתחום התעבורה.

טענות המערער:

.12 עיקר הערעור מופנה נגד קביעת ביום"ש קמא כי במועד האירוע נשוא כתב האישום המערער היה פסול נהיגה. המערער ציין כי גזר הדין בתיק המקור ניתן ביום 18.1.31 ובו נפסל המערער במשך 24 חודשים בגין ימי פסילתו עד תום ההליכים במסגרת תיק הבפ"ת וכי אין חולק על כך שרישויונו נתפס ביום 17.3.7 וכן מניין ימי הפסילה עד תום ההליכים חל מיום זה. לשיטתו של המערער, במועד גזר הדין בתיק המקור הוא הינה פסילה למעלה מעשרה חודשים, ולמעשה עת נתפס נהוג כבר סיים לרצות פסילתו ביום 19.3.8.

.13 לטענת המערער, סוגית קציבת הפסילה עד תום ההליכים בתיק המקור, לא התרбраה ע"י ביום"ש קמא ולא נקבע אם הפסילה נקבעה ל- 6 חודשים אם לאו.

.14 עוד טען המערער כי שגה ביום"ש קמא עת לא נתן משקל לקבעת ביום"ש המחויז' במסגרת הליך המעצר עד תום ההליכים שבמסגרתו נקבע כי לכואורה לא עבר המערער עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

.15 אשר לערעור על גזר הדין טען המערער כי טעה ביום"ש קמא בכך שגזר דיןו של המערער בטרם מוצאה הליך הטיפול עלייו המליך שירות המבחן, בטרם השתלב המערער בקבוצה יעודית ובטרם הומצא לבית המשפט בעניין זה תסקירות משלימים רלוונטי. לטענת המערער, ישולב המערער בקבוצה יעודית בתחום

התעבורה יכולה להיות על כך שאון בהמשך נהיגתו של המערער משום סכנה לציבור, במובן סעיף 40א(ג)(1) לפקודה, כך שניתן לגוזר עליו עונש פסילה קצר יותר.

טענות המשיבה:

- .16. מנגד ביקשה המשיבה לדחות את הערעור הן ביחס להכרעת הדיון והן ביחס לגזר הדיון.
- .17. ביחס להכרעת הדיון ציינה המשיבה כי הכרעת הדיון מנומקת ביחס לחישוב הפסילה וכי אין בה חלטה בהליך המערער כדי להשליך על הקביעות בתיק העיקרי וכי העיבירה שיוחסה למערער קדמה להחלטה בבהליך המערער.
- .18. המשיבה ציינה כי פסילת המערער עד תום ההליכים הייתה עד - 6 חודשים ולכн 18 החודשים הנוספים אמורים להמשיך להימנות ממועד גזר הדיון מיום 31.1.18, כך שבמועד האירוע ביום 24.5.17, המערער היה פסול מלנהוג.
- .19. אשר לעונש, ציינה המשיבה כי המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שהן עבירות חמורות, המערער סיקן את כלל הציבור ומשתמשי הדריך, כבר לחובתו 6 הרשעות קודומות, מתוכן שתי עבירות דומות של נהיגה בזמן פסילה, כך שמדובר במקרה שלישי בו המערער נהג בפסילה. עוד ציינה המשיבה כי המערער נשא בעברו מאסר בן 34 חודשים וכי לאחר מועד גזר הדיון הורשע המערער פעם נוספת ביום 23.12.23 על הפרעה לשוטר, ניסיון תקיפה וניגזה פוחצת. לטענת המשיבה, בימ"ש קמא התחשב במערער עת השית עליו מאסר בפועל ולא הפעיל מאסר מותנה והסתפק בהארכת המאסר המותנה בגין דרך המלך וגם רכיב הפסילה המותנה הופעל בחופף. לכן, לטענת המשיבה העונש הכלול שהוטל על המערער בשם לב בעברו וליתר המרכיבים האחרים, אין בו סטייה קיצונית המצדיקה התערבותה ערכאת הערעור.

דין והכרעה בערעור:

- .20. לאחר שיעינתי בהודעת הערעור, בפסק הדין של בימ"ש קמא, בחומר הראיות, עינתי בהליכים בתיק המקור לפסילה, בהליך המערער עד תום ההליכים ושמעתה את טענות הצדדים אני מחייב לדחות את הערעור על שני חלקיו ולהלן נימוקי.

- .21. המערער הורשע, לאחר שמייעת ראיות בתיק, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, רישון נהיגה שפוך על מעלה משנה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה בקלות ראש, עקיפה תוך חצית קו הפרדה רצוף, עקיפה בדרכן לא פניה תוך חצית קו לבן רצוף, הנהגות הגורמת נזק, ואי צוות להוראות שוטרים.

.22. אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, אפונה להוראות החוק הרלוונטיות לענייננו, כללה:

סעיף 42 לפקודה שדן בחישוב תקופת הפסילה קובע:

"(א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזק רשיון נהיגה לפי פקודה זו תחול ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ב) הווטלה פסילה על מי שנណן לפסילה במשפט קודם תקופת טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מctrברת למועדה ותקופתה תחול בתום הפסילה הקודמת.

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין -

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרשיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה;

(2) ...".

מההוראה זו עולה כי הכלל הוא שפסילת רישיון תחול מיום מתן גזר-הדין בכפוף להוראה אחרת של בית-המשפט, אולם לצורך חישוב תקופת הפסילה לא טובא בחשבון התקופה שחלפה מיום גזר-הדין ועד למסירת רישיון הנהיגה לרשות המוסמכת.

סעיף 61 לפקודה משלים את סעיף 42 הנ"ל וקובע כי:

"א) הורשע בעל רשיון נהיגה על עבירה תעבורת או על עבירה לפי דין אחר הנובעת מנהיגת רכב, או שהוא נפסל מהחזק רשיון או שהותנו בו תנאים לפי פקודה זו, חייב הוא להמציא את הרשיון לרשות הנקבע בתקנות תוך התקופה שנקבעה בהן.

(ב) הנהול בדבר רישום וטיפול ברשיון כאמור בסעיף קטן (א) יקבע בתקנות.

(ג) האמור בסעיף זה יחול גם על בעל רשיון רכב שנפסל מהחזק בו ועל רשיון כזה"

גם התקנות משלימות את ההסדר האמור בסעיף 42 לפקודה ומסדריות את דרכי מסירת (הפקדת) הרשיון לרשות שנקבעה לכך, בקבוען:

תקנה 556 לתקנות קובעת כך:

"(א) נפסל בעל רשיון נהיגה על ידי בית משפט מהחזק ברשיונו,ימצא בעל הרשיון את רשיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודיע לו על הפסילה; אם שוכנע בית המשפט שהרשון אינו בידי בעלי אותה שעה ימצאו בעל הרשיון, תוך התקופה שקבע בית המשפט, לאחר שנייתה ערבות להמצאת הרשיון ובתנאים שקבע בית המשפט."

בהמשך, בתקנה 557 לתקנות נקבע כך:

עמוד 5

"(א) הודיע לבעל הרשיון על פסילת רשיונו או על התלייתו על ידי בית המשפט או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי העניין, ימציא את רשיונו כאמור בחלק זה אף אם רשיונו אינו בר-תוקף אותה שעה.

(ב) הוכיח על פי תצהיר לפי פקודת הראות [נוסח חדש], תשל"א-1971, לモזכיר של בית המשפט שהרשיע בעל רשיון נהיגה, או לקצין משטרה או לרשות הרישוי, לפי העניין, כי רשיונו של בעל רשיון נהיגה שנפסל כאמור בחלק זה אבד ואין בידו כל עותק של הרשיון, **יתחיל מירוץ תקופת הפסילה מיום שהומצאה ההצהרה לרשות שהטילה אותה**.

(ג) מצא בעל הרשיון את הרשיון שאבד ימציאו מיד לבית המשפט, לקצין משטרה או לרשות הרישוי **שהחליטה על הפסילה**.

23. בית המשפט העליון בראע"פ 8317/83 כהן נ' מ"י (8.2.11), (להלן: "כהן") קבע כי חובה המוטלת על מי שנגזר עליו עונש פסילה להפקיד את רישיונו בבית המשפט, שהורה על פסילתו, היא חובה שאינה מתבטלת אך בשל העובדה שהפקיד את הרשיון קודם לכן בבית משפט אחר ובהליך אחר והוא ממשיכה ללוות אותו ולחול עליו גם בכל הנוגע לפסילה הנוספת. יש לציין כי בקשה לקיום דין נוסף נוסף בהלכה זו נדחתה (דנ"פ 1423/11 מאיר כהן נ' מ"י, (6.3.11)).

24. בתאריך 30.3.11 תקונה 557 לתקנות והוסף לה, בין היתר, סעיף ה' הקובע כך: "המציא בעל הרשיון את הרשיון לרשות לפי חלק זה, וחלה עליו, בשל פסילה אחרת, חובה להמציאו פעם נוספת לרשות לפי חלק זה, ימציא לה אישור על הממצא הבודקת, שנתנה לו הרשות שלא המציא את הרשיון, ומירוץ תקופת הפסילה הנוספת לא יתחיל לפני שהמציא את האישור כאמור".

25. לכן, לשון הפקודה, התקנות וכן פסיקת בית המשפט העליון, מטילים על המערער את חובת הפקודה בזמן לזכירות בית המשפט שהטיל הפסילה עליו, ואין לו ל"גלאל" לידי המזקרים חובת הנפקת אישור זה או אחר או איתור אישור שהופקד במסגרת של תיק הפסילה עד תום ההליכים (פ"ת 17-03-252).

26. בעניינו, בתיק המקור לפסילה, גזר השופט יעקב בכור על המערער פסילה לתקופה של 24 חודשים, בגיןנו, בגין המקרה לפסילה, גזר הדין כי פסילתו עד תום ההליכים החלה ביום 9.3.17 וכן התבקש המערער להגיש בקשה לחישוב פסילה. יודגש כי בהחלטת השופט בכור מיום 28.4.18 צוין כי "מנין הפסילה מיום גזר הדין בגין 6 חודשים, בה הנאשם היה פסול עד תום ההליכים נגדו". נוכח האמור הונפק ע"י מזכירות בית המשפט אישור על הפקדת רישיות נהיגה מיום 31.1.18 זאת ועוד, במסגרת הבקשות שהגיש המערער לחישוב הפסילה, הגיש סגנורו של המערער בקשה ביום 25.10.19 וביקש להפיק לו אישור הפקדה בתיק מיום 7.3.17, כאשר לאותה בקשה הוא צירף סטטוס רישון נהיגה של המערער, לפיו רישון המערער הופקד בתיק המקור, ביום 18.1.18. בהמשך, ביום 30.11.19, שב וצוין השופט בכור כאמור בהחלטתו מיום 28.4.18, ש הפסילה בתיק זה

מיום מתן גזר הדין, בגיןו 6 חודשים פסילה עד תום ההליכים.

- .27 אשר על כן וכעולה מגורר הדין בתיק המקור ומהחלטות המוטב שדן בתיק, המערער נפסל ביום מתן גזר הדין, 18.1.18 לתקופה של 24 חודשים בגיןו 6 חודשים פסילה עד תום ההליכים. נכון הפקדת רישומו של המערער ביום 7.3.17 לא היה צריך בتحליף הפקדה וכן חסמת הצדדים בתיק הפסילה עד תום ההליכים, פסילת המערער עד תום ההליכים, לתקופה של 6 חודשים,, מיום 9.3.17, הסתיימה עוד לפני מתן גזר הדין בתיק המקור ולכן יתרה תקופת הפסילה (18 חודשים) החלה להימנות ממועד גזר הדין, קרי מיום 31.1.18, כפי שהורה בית המשפט וכעולה מאישור הפקדה של המזיכרות בתיק המקור, מועד שעודכן גם במשרד הרישוי, כמועד הפקדת רعيון הנήיגה לצורך חישוב הפסילה שהוטלה בתיק המקורי, כעולה מסטטוס רישויון הנήיגה של המערער. בנסיבות אלה, במועד האירוע נשוא כתוב האישום, המערער היה פסול לנήигה.
- .28 אשר לעבירות האחירות שייחסו למערער בכתב האישום, אציג כי בית משפט קמא הרשיע את המערער בעבירות האחירות על סמך מצאי עובדה ומהימנות, כאשר כלל ידוע הוא שערכתה הערעו איןנה נוהגת להתערב בהן והוא תעשה זאת רק במקרים נדירים ומיוחדים - לעניין זה ראו ע"פ 7282/08 **עיסאם ابو עמרה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.10); ע"פ 2056/09 **פלוני נגד מ"** (ניתן ביום 27.5.09); ע"פ 7401/07 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (ניתן ביום 31.7.08); ע"פ 1353/07 **מחאמיד נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 17.3.08); ע"פ 2132/04 **קיס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.5.07); ע"פ 9216/03 **אלרו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.1.06).
- .29 לטעמי, ההלכה הנ"ל ישימה בענינו של המערער ועל פייה יש לנוהג ביחס להכרעת דין של בימ"ש קמא.
- .30 המערער לא הצבע על פגם או טעות בולטים שיצדיקו התערבות במסגרת הערעו, כמו למשל, מצאים שאינם עומדים ב מבחן ההיגיון ושיש לראותם כמופרכים, או מקום שאין לעובדות שנקבעו בסיס נאות בחומר הראיות - ראו לעניין זה ע"פ 117/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(4) 408, פסקה (4.5.00) 28.
- .31 לא מצאתי מקום להתערב בקביעותיו ובמסקנותיו של בית המשפט לטעורה המבוססת על מצאי עובדה ומהימנות שהשתלבו עם מסקנות הבחן ובחירה המערער לא להיעיד שחזקקה את ראיות הتبיעה, מבלתי לתמוך גרסתו בכל ראייה שהוא.
- .32 על כן, לא מצאתי מקום להתערב בהכרעת דין של בית המשפט לטעורה ואני מחייב לדחות את הערעו ככל שהוא מופנה כנגד הכרעת הדין.

דין בערעור על העונש:

.33 לאחר שעניינו בגזר הדין של בית משפט קמא, בוחנתי את נסיבות העבירות שייחסו לumarur, את תסקيري שירות המבחן, ושמעתה את טענות הצדדים, אני מחליט לדוחות את הערעור על חומרת העונש.

.34 ההלכה קובעת כי ערכאת הערעור אינה נוטה להטערב בגזר הדין של הערכאה הדינית אלא במקרים חריגים בהם נפלת טעות בגזר הדין או שהעונש חורג במידה קיצונית מרמת העונשה המקובלת במקרים דומים- לעניין זה ראו: ע"פ 968/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.3.2021) ; ע"פ 4124/21 מדינת ישראל נ' רימוני, פסקה 10 (1.6.2022); ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצර, פסקה 10 (23.6.2022), והמקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות ערכאות הערעור.

.35 כידוע, באשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות: "העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בעונשה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשות טומנת בחובה סיכון רבים לבתוחנים של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התוצאות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט." - (רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.5.05)).

במספר הздמנויות בהם"ש העליון אישר מתחם עונש הכלול בתוכו מאסר בפועל, וגם הטלת מאסר בפועל לתקופה מסוימת - (רע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.12.13); רע"פ 13/13 עדיאל שנן נ' מדינת ישראל (6.1.14); רע"פ 5464/16 דימטרי לייזרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.7.16); רע"פ 7612/13 שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.3.14)). עונשה חמירה הכלול בחובה מאסר בפועל לתקופות מסוימות ייחודית בעיקר למושיעים בעלי עבר תעבורתי מכבד, וכךלה שעומד ותלי נגדם מאסר מותנה בגין אותה העבירה - (רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.01.2014); רע"פ 10424/06 לודוויה נ' מדינת ישראל (22.2.07)).

.36 זאת ועוד, עניינו המערער הוסיף ונוהג בקלות ראש וברשלנות, נמלט מושטרים, לא צית להוראותיהם לעצור, עקף בדרכו רכבים, בדרך לא פנוייה, תוך חציית קו הפרדה רצוף וסיכון רכבים שהגיעו מולו. בהמשך המרדף התגנש בחזית נידת משטרה, לרכיבים נגרמו נזקים, ולאחר התאונה, אשתו, שি�בנה לצידו, נפלה מהרכב. על אף זאת המשיך המערער בנסיעה עד שנעצר על ידי השוטרים. אותה עת נוגה המערער גם ללא תעודה ביטוח תקפה, וכשרישון נהיגתו פקע מעלונה.

.37 נסיבות ביצוע העבירות מעידות על התנהלות חסרת רסן, על אדישות ואף זלזול בחוק ובשלומם ובביטהחונם של משתמשי הדרך. לעניין זה ראו להציג כי בתי המשפט כבר ציינו לא אחת כי "יש חומרה יתרה לבריחה מושטרים עם רכב. לא רק בכלל קבועם של השוטרים שגם בו אין זלזול אלא

בעיקר משומם שמרדיים משלטתיים מסתיימים פעמים רבות בתאונות דרכים קשות" - ראו לעניין זה והשו רע"פ 796/13 עללא רוייש נגד מדינת ישראל (14.3.13).

.38. למערער עבר תעבורתי הכלול 6 הרשעות תעבורה קודמות. זו הפעם השלישייה בה נהג המערער בפסילה ולא חדל מלנהוג על אף שעמד נגדו מאסר מוותנה, ולמרות שבער הוטל עליו צו של"צ וצו מבנן בגין נהיגה בפסילה, שהופקעו לאחר שהמערער ביצע עבירה נוספת של נהיגה בזמן פסילה. כל אלה מלבדים כי המערער לא הפנים את המסוכנות הגלומה בהתנהגות ובהתעלמותו מהוראות ביהם"ש.

.39. אשר לתקופת הפסילה בפועל, אדגיש כי ביהם"ש כאמור צדק עת הטיל על המערער את עונש החoba הקבוע בסע' 40(א)(1) לפקוודה. לעניין זה אפנה לסעיף 40(ג)(1) לפקוודה שמקנה לביהם"ש שיקול דעת לסתות לקולא מעונש זה, בהתאם לנסיבות שני תנאים מצטברים. הראשון, קיום נסיבות מיוחדות שיפורשו בפסקה"ד; והשני, שביהם"ש שוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם ממש מושם סכנה לציבור. אף אחד מהתנאים אינם מתקיימים בעניינו של המערער.

.40. יש לציין כי ביהם"ש כאמור דואק נטה חסד עם המערער שעה שהורה על הפעלת הפסילה המותנת בחיפוי מלאה עם עונש הפסילה שהוטל עליו. כאשר בהתאם לסע' 58 לחוק העונשין הכלל הינו הצבירות העונשים, ומכלל זה ביהם"ש רשאי לסתות ולהורות על חפיית עונשים בקיוםם של "טעמים שירשמו" - דרישת אשר מצמצמת את שיקול דעתו של ביהם"ש (ע"פ 4654/03 **וילד נ' מדינת ישראל, פס' 26 (26.6.06)**, ומאפשרת סטייה מכלל זה רק בהתאם לנסיבות מיוחדות (ע"פ 3869/09 **צחק סילמן נ' מדינת ישראל, עמ' 5 (28.12.09)**). במקרה דנן למרות שלא נמצא טעמים מיוחדים, ביהם"ש כאמור סטה מהכלל ובכך התחשב מאד במערער.

.41. יתרה מזה, נראה כי ביהם"ש כאמור בקביעת העונש, ובעיקר הארכת המאסר המותנה והימנעתו משליחת המערער למאסר בפועל בגין סורוג וברית, התחשב בשני תפקידיו שירות המבחן ונתן לסייעי השיקום משקל מכריע, ובכך, נוכח נסיבותו של מקרה זה, אף הקל עם המערער ונתן לו הזדמנויות אחרונות לשיקום, טרם ימוצאה עמו הדין וכן אימץ את המלצת שירות המבחן עת השית על המערער צו מבנן לתקופה של שנה וחצי במסגרתו ישולב המערער בקבוצת טיפולית ייעודית בתחום התעבורה, בפיקוח שירות המבחן. כך שאין כל מקום לבקשת המערער למסיק משלים.

.42. מכל האמור, העונש כמכלול אשר הושת על המערער הינו סביר ואף מקל, דבר שבפני עצמו מצדיק את דחיתת גישת המערער.

סוף דבר:

.43. אני דוחה את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

.44. במידה וניתן צו עיקוב ביצוע העונש, בטל בזה הצו.

ניתן היום, כ"ב שבט תשפ"ד, 01 פברואר 2024, בהעדר
הצדדים.